

[Helge Mortensen]

selskab kan træffe beslutninger i detaljer over for de enkelte selskaber. Det er ikke vores mening, ikke vores opfattelse. Holdingselskabet skal nærmere ses som en afløser for den rolle, som kommunikationsministeren i dag udøver gennem embedsmænd og bestyrelsesmedlemmer i telefonselskaberne, nemlig at koordinere og træffe beslutninger, som bør være og er fælles for telefonselskaberne.

Vi mener ikke, det politiske system er beregnet på og egnet til at udgøre en sådan daglig ledelse, som vi faktisk mener er nødvendig, for at vi på rimelig vis kan tage højde for de konkurrencemomenter, som vi står over for. Her vil jeg gerne sige til fru Inger Stilling Pedersen, at vi ikke mener, at det er rimeligt blot at slå sig til tåls med, at det går godt, og så skal det nok blive ved med at gå. Vi mener faktisk, at alt for mange virksomheder og alt for mange medarbejdere har haft en sådan indstilling i en periode, og før det så blev synligt og muligt at ændre på tingene, var løbet kørt, så var udviklingen koblet af den pågældende virksomhed.

Derfor skal vort forslag også ses på den måde, at det tjener de ansatte ved telefonselskaberne, som dermed sikres det arbejde, den markedsandel, som telefonselskaberne har, og hvoraf vi gerne vil fastholde så meget som muligt.

Vi mener derimod, at ministerens, Folketingets, statens og regeringens opgave er igennem koncessionen at fastsætte de betingelser, som dette selskab arbejder under, at man fører tilsynet og samler sine interesser i ét selskab, i én bestyrelse for derigennem at udøve dette.

Jeg vil gerne give udtryk for, at det ikke kommer an på for os, om staten har 51 pct. eller 75 pct. – vi kunne måske sige stop med 75 pct. Det har været vigtigt for os ikke at flytte, om jeg så må sige, ideologiske hegnspele på det her, og når vi tager 51 pct. som udgangspunkt, er det, fordi det er den politiske kendsgerning, som vore telefonselskaber har virket under, i hvert fald de aktieselskaber, som vi har haft. I det fynske område ligger ejerforholdet mellem kommunerne og staten også omkring halvdelen, og det er dette princip, vi har villet tilkendegive at vi er enige i.

Vore egne beregninger – og jeg indrømmer, at vi ikke har samme mulighed, samme apparat til rådighed, og derfor kan der ligge nogle andre vurderinger – vil være, at hvis vi overførte den

statslige og den private kapital, ville ejerforholdet være ca. 40:60 pct., og det havde været vort udgangspunkt, og dermed ville vi også være tilfredse. De 51 pct. er en tilkendegivelse af, at vi mener, staten stadig skal have aktiemajoriteten i teleområdet, men for vort vedkommende er de 51 pct. absolut ikke helligt, bare det ikke går under de 51 pct.

Jeg kan se, at taletiden er ved at være udløbet. Der var et par enkelte spørgsmål mere, men jeg vil slutte af nu med at sige til hr. Ole Henriksen, at i spørgsmålet om fagforening og forhandlingsret har Dansk Telefonforbund jo udtalt, at man ikke ønsker at overtage 4.000 medlemmer, hvis disse medlemmer ikke ønsker det, og heller ikke overtage deres forhandlingsret. Jeg tror, det er forkert at se på dette spørgsmål her, det skal reguleres efter faglige forhold. Jeg tror, vi skal se langt større og langt bredere på det.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det er selvfølgelig rigtigt, at alt småt ikke behøver blive godt, men alt stort behøver altså heller ikke blive godt.

Det, jeg gerne vil spørge hr. Helge Mortensen om, var bemærkningerne om, at man ved dette vil sikre arbejdspladser. Så ved jeg ikke, om det skal være arbejdspladserne eller arbejdspladser, for der er ingen tvivl om, at hvis man laver det på den måde her og laver det stort nok, vil man også helt automatisk få brug for færre medarbejdere. Det er selvfølgelig også godt, hvis man kan give den samme service.

Men det kan jo også være, der kommer til at gå noget værdifuldt tabt, og derfor synes jeg, man skal tænke sig meget godt om, før man laver om på noget. Hvem bliver det til fordel for, hvis man vil gennemføre dette forslag?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Selv om amerikanerne siger, at »small is beautiful«, har det selvfølgelig sine grænser. Jeg synes nok, at fru Inger Stilling Pedersen tager lidt for kraftig afstand, og ville netop derfor gerne fritte hende, om hun ikke snarere kunne tænke sig den model, som flere i debatten har antydnet, nemlig at bevare det gode ved det nuværende, men dog drage fordel af stordriften.